

Når det drejer sig om omskæring, er vi for det tredje inde på et område, der i høj grad bygger på traditioner i fremmede kulturer, og man kan sige, at straf her i landet måske ikke det bedste middel til at overtale det folk til at ændre adfærd.

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at en lov vil kunne sende et signal om afstandtagen fra kvindelig omskæring. Jeg synes, det er vigtigt at sende det signal. Spørgsmålet er så igen, hvordan vi giver det signal bedst, og her er det, det foreslås, at der bliver givet en målrettet oplysning og information.

Sundhedsministeriet har i september i år afgivet en rapport vedrørende en oplysningsindsats mod omskæring af piger. Rapporten er udarbejdet med deltagelse af repræsentanter for indvandrere fra lande, hvor omskæring finder sted, og indeholder bl.a. en grundig redegørelse for problemstillingen. Arbejdsgruppen bag rapporten anbefaler, at der i Sundhedsstyrelsens regi nedsættes en bredt sammensat arbejdsgruppe, der skal udarbejde informationsmateriale til brug for en forstærket forebyggende indsats. Sundhedsstyrelsen forventer at gå i gang med projektet i år.

Det er derfor min opfattelse, at vi skal følge udviklingen i dette arbejde, før vi tager endelig stilling til, om der er behov for at sende flere signaler på forskellig måde vedrørende dette problem. Men der skal ikke være tvivl om, at jeg er enig i, at Folketinget helt klart må sende et signal om, at det her er nogle forbrydelser, som vi ser meget hårdt på, og som vi ikke vil anbefale. Og vi vil i vores internationale arbejde arbejde for, at man ikke foretager den slags ting over for kvinder.

Jeg tror, vi når det fælles mål bedst på den måde, jeg har foreslået, men lad os tage en diskussion.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg hæftede mig ved, at justitsministeren i sin tale sagde, at lovforslaget jo indeholder en paragraf, som siger, at man kan straffe folk, der tager til udlandet og får deres barn omskåret, også selv om det ikke er forbudt i landet.

Derfor skal mit spørgsmål til justitsministeren være, om justitsministeren har en opgørelse over, i hvor mange lande i verden omskæring rent faktisk er tilladt, for det må jo være det, der så er det interessante, og det, der er det juridisk bærende argument for Justitsministeriet, at der

altså er en række lande, hvor det her ikke er tilladt, hvorfor lovforslaget derfor ikke kan omhandle dette.

I forlængelse af dette vil jeg godt spørge justitsministeren i forbindelse med den dobbelte strafbarhed, om det, at man indgår konventioner, ikke er noget, man kan bruge til netop at fremhæve den dobbelte strafbarhed. Det er jo sådan i dag, at konventioner ikke bare er et stykke papir, man underskriver, og at man så bare kan blæse på, hvad der står i dem. Og børnekonventionen indeholder efter den viden, jeg har fået ud af et svar fra justitsministeren, netop en artikel, der omhandler forbud mod omskæring af piger.

Endelig vil jeg godt spørge justitsministeren, om han læser aviser, for justitsministeren siger jo, at han ikke kender til tilfælde, hvor børn i Danmark er blevet omskåret. Jeg vil bare tillade mig at citere fra et par aviser for at vise, at det faktisk ikke er korrekt.

Formanden:

Der er kun ét minut til de korte spørgsmål, så det må gøres meget kort.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

O.k., jeg gør det meget kort. Jeg vil blot sige, at jeg her har et citat fra Jyllands-Posten fra i foråret, da vi debatterede det her, hvor en somalier udtaler: Det foregår i private lejligheder i udlandet. Alle kender adresserne, og især lande i Asien er populære, fordi det er let at rejse ud og ind.

Det foregår altså.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det, der får mig på talerstolen, kunne være mange ting, men som vi nu hørte fra formanden, er der ret kort tid, og derfor skal jeg koncentrere mig om en bestemt ting, som justitsministeren sagde. Et af argumenterne fra justitsministeren for ikke at støtte forslaget var, at hvis man fik en straf for forældre, der havde begået denne her kriminalitet i udlandet, så ville børnene jo ikke have de forældre hos sig længere.

Hvis det virkelig er et af argumenterne fra landets justitsminister, må jeg nok sige, at så er bunden nået. Det kan ikke være rigtigt, at man i den argumentation lægger ind, at hvis også alle andre kriminelle skulle ende i spjældet, så har børnene jo ikke deres forældre længere, og der-